

Kúria végzése

Az ügy száma: Bfv.III.732/2024/10.

A határozat szintje: felülvizsgálat

A tanács tagjai: Molnár Ferencné dr., a tanács elnöke
Dr. Horváth Péter, előadó bíró
Dr. Bartkó Levente, bíró
Dr. Hornyák Szabolcs János, bíró
Dr. Varga Eszter, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: tanácsülés

Az ülés napja: 2025. május 6.

Az ügy tárgya: sikkasztás büntette

Terhelt(ek): I. rendű

II. rendű

Első fok: Pesti Központi Kerületi Bíróság, 16.B.30.262/2022/19.,
ítélet, tárgyalás, 2023. január 18.

Másodfok: Fővárosi Törvényszék, 25.Bf.7885/2023/13., ítélet,
nyilvános ülés, 2023. október 27.

Az indítvány előterjesztője: a terhelték védője

Az indítvány iránya: a terhelték javára

Rendelkező rész

A Kúria a sikkasztás büntette miatt az I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű és a II. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.B.30.262/2022/19. számú és a Fővárosi Törvényszék 25.Bf.7885/2023/13. számú ítéletét az I. rendű és a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

I.

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2023. január 18. napján meghozott 16.B.30.262/2022/19. számú ítéletével az I. rendű és a II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett rongálás vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont]. Ezért őket – személyenként – 5 hónap, végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett, végrehajtása esetén fogház fokozatú szabadságvesztésre ítélte azzal, hogy a terheltek – annak végrehajtása esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a letöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Az I. rendű és a II. rendű terheltet előzetes mentesítésben részesítette, rendelkezett a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításáról, valamint a bűnügyi költségről.

[2] Kétirányú fellebbezések alapján eljárva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2023. október 27. napján jogerős 25.Bf.7885/2023/13. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a terheltek vagyon elleni bűncselekményét sikkasztás büntették [Btk. 372. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] minősítette, amelyet a II. rendű terhelt bűnsegédként követett el. Az I. rendű terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát – a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét nem érintve – 1 évre felemelte. Az I. rendű és a II. rendű terhelt szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, mindkét terhelt előzetes mentesítését mellőzte, és pontosította a terhelteket egyetemlegesen terhelő bűnügyi költség összegét. Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét terhelt tekintetében helybenhagyta.

[3] A jogerős ítéletben megállapított tényállás lényege a következő:

A 2013-2015. közötti időszakban az I. rendű terhelt egy ismeretterjesztő társulat önálló képviseletre jogosult igazgatója volt, így irányítása alá tartozott az ismeretterjesztő társulat által üzemeltetett intézmény, míg a II. rendű terhelt az ismeretterjesztő társulat gazdasági osztályának pénzügyi osztályvezetője volt.

A sértett 1985 januárjától bérleti szerződés alapján használta az intézmény egyes helyiségeit és működtette ott az ún. lézerszínházat, míg két raktárt, 1-1 műhelyt és irodát kizárólagosan használt, a kupolatermet pedig részben közösen használta az ismeretterjesztő társulattal. A sértett a kizárólagos használatú helyiségekben tárolta az előadások megtartásához szükséges felszereléseket, eszközöket, az előadások megtartásához szükséges tárgyak a kupolateremben voltak felszerelve.

A 1995. szeptember 30. napján kelt megállapodás nem határozta meg, hogy milyen jogviszonyban kerül sor az ismeretterjesztő társulat és a sértett együttműködésére, azonban meghatározta, hogy az utóbbi az eszközeit az intézmény épületében tartja, valamint a sértett által fizetendő költségtérítés összegét.

Az ismeretterjesztő társulat 2005. február 28. napján felmondta a bérleti szerződést, amely 2005. szeptember 1. napjával megszűnt. A sértett és az ismeretterjesztő társulat között polgári

jogi vita robbant ki az ingatlant érintő használat körében, a sértett az ingatlanra megkötött szerződések semmisségének megállapítása iránt keresetet terjesztett elő, míg az ismeretterjesztő társulat használati díj megfizetése iránt viszontkeresettel élt.

2008. november 22. napján az ismeretterjesztő társulat igazgatója úgy rendelkezett, hogy a sértett az intézményben folytathatja tevékenységét, azonban csak előzetes írásbeli egyeztetés alapján vihet be és ki vagyontárgyakat az intézmény épületéből.

A Fővárosi Ítéltábla 7.Bf.20.939/2010/10. számú, 2010. december 15. napján kelt részítéletével a sértett keresetét jogerősen elutasította, a sértett 2010. december 11. napján tartotta utolsó előadását az intézményben, azonban az eszközeit a kizárólagos használatú raktárhelyiségeiben, valamint az ismeretterjesztő társulat-tel közösen használt helyiségekben tárolta 2010. december 11. napja után is.

A sértett a részítélet után szerette volna elszállítani vagyontárgyait, azonban ezt az ismeretterjesztő társulat megakadályozta, mert azokon zálogjogot kívánt érvényesíteni a sértettel szemben. az ismeretterjesztő társulat ügyvédje 2010. december 17. napján írásban közölte a sértettel a zálogjoga fennálltát, valamint felszólította, hogy vagyontárgyait az intézmény épületéből ne szállítsa el. 2010. december 20. napján az I. rendű terhelt tájékoztatta az intézmény épületének őrzésével megbízott gazdasági társaságot, hogy a sértett az ingóságait nem viheti el.

A sértett jogi képviselője – bérleti díjtartozás híján – kifogásolta a zálogjogi bejelentést.

Az ismeretterjesztő társulat 2011. január 3. napján zálogjog érvényesítése iránt keresetet terjesztett elő a Fővárosi Törvényszéken, amivel egyidejűleg a sértett kártérítési igényt nyújtott be vele szemben.

2011. március 30. napját követően az I. rendű terhelt utasítására az ismeretterjesztő társulat munkavállalói a sértettel közösen használt helyiségekből leszerelték, majd a sértett által kizárólagosan használt raktárhelyiségekbe vitték a sértett által a lézerszínházi előadások lebonyolításához használt vagyontárgyakat.

2012. június 8. napján a tanú3 műszaki csoportvezető tájékoztatta az intézmény biztonsági szolgálatát, hogy a sértett által használt helyiségeket tűzvédelmi okokból feszültségmentesítették.

A Fővárosi Törvényszék a zálogjogi perben 2013. szeptember 3. napján az ismeretterjesztő társulat keresetét elutasította, mivel a sértettnek az intézmény egyes helyiségeinek használatát biztosító szerződése 2005. szeptember 1. napjával rendes felmondás útján megszűnt, az ismeretterjesztő társulatnak tehát soha nem állt fenn zálogjoga a sértett által az előadások lebonyolításához szükséges tárgyai felett, így a helyiségek használatával kapcsolatos igénye hátralékos bérnek és járulékoknak nem tekinthető.

Az ítélet kihirdetésén részt vett az ismeretterjesztő társulat jogi képviselője, az I. rendű és a II. rendű terhelt a zálogjogi per kimeneteléről, a nem jogerős elsőfokú döntés tartalmáról tudomással bírt.

Az ítélet kihirdetését követően, de még 2013. szeptember 13. napját megelőzően az I. rendű terhelt utasítást adott a sértett által kizárólagosan használt raktárhelyiségek teljes kiürítésére, a tárolt vagyontárgyak selejtezésére. A II. rendű terhelt az utasítást nem azonos alkalommal továbbadta kollégáinak, akik azt végrehajtották, 2013. szeptember 16. és 17. napján felnyitották a sértett kizárólagos használatában volt raktárhelyiséget, és a sértett – 5.000.000 forintot biztosan meghaladó, de az 50.000.000 forintot biztosan el nem érő értékű – vagyontárgyait a megrendelt konténerekbe dobták, és azokat ismeretlen helyre szállíttatták. A selejtezést a II. rendű terhelt személyesen is ellenőrizte.

A selejtezésre utasított munkavállalók egyes – az eljárás során kétséget kizáró bizonyossággal meg nem állapítható értékű – vagyontárgyakat, amelyeket az ismeretterjesztő társulat szempontjából még használhatónak tartottak, az intézmény épületének egyéb helyiségében helyeztek el.

2014. február 27. napján az I. rendű terhelt az ismeretterjesztő társulat nevében megállapodott a sértettel, hogy peres igényeik további érvényesítésétől elállnak, az I. rendű terhelt ekkor annak ellenére vállalta a visszatartott ingóság teljeskörű kiadását, hogy tisztában volt azzal, hogy a vagyontárgyak túlnyomó része megsemmisült.

A sértett és az ismeretterjesztő társulat 2014. február 27. napján közös permegszüntetés iránti kérelmet terjesztett elő a Fővárosi Ítéltáblán. A kérelem folytán a Fővárosi Ítéltábla a zálogjog érvényesítése iránti perben a Fővárosi Törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezte, és a folyamatban lévő pert megszüntette.

2014. február 28. napján a sértett képviselője megjelent az intézmény épületében, azonban a hátrahagyott vagyontárgyakat nem lelte fel. 2015 februárjában az ismeretterjesztő társulat jogi képviselője e-mailben tájékoztatta a sértett jogi képviselőjét, hogy az intézmény épületében még lelhetők fel vagyontárgyak, amelyek a lomtalanítást elkerülték. E vagyontárgyakat 2015. április 10. napján az ismeretterjesztő társulat visszaadta a sértettnek.

II.

[4] A bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen az I. rendű és a II. rendű terhelt védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt a 648. § a) és b) pontját megjelölve.

[5] Indokai szerint – a BH 2007.114. számú eseti döntés alapján – az idegen dolog megőrzés céljából való magához vétele, majd a dolog eldobása nem valósít meg bűncselekményt, az őrzött tárgy elhagyása nem sorolható a rongálás állagsérelmet vagy a dolog megsemmisülését okozó elkövetési magatartások körébe. Álláspontja szerint a büntető anyagi jog szabályai kiterjesztően nem értelmezhetők, így önmagában az érintett tárgyak konténerbe dobása nem tekinthető azok megrongálásának, illetve megsemmisítésének. Kifejtette, hogy a rábízás a birtoknak a sértett akaratából fakadó átengedését jelenti, ami a felelős őrzés esetén hiányzik. Ez utóbbi egy tényleges állapotot jelent, amelyhez a törvény jogokat és kötelezettségeket fűz, de rábízás hiányában a sikkasztás sem valósulhat meg, az polgári jogi kérdés.

[6] Mindezek alapján elsődlegesen az I. rendű és a II. rendű terhelt bűncselekmény hiányában történő felmentésére, másodlagosan törvényes minősítésre és enyhébb büntetés kiszabására, harmadlagosan az I. rendű és a II. rendű terhelt előzetes mentesítésére tett indítványt.

[7] A Legfőbb Ügyészség BF.745/2024/2. számú nyilatkozatában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

[8] Kifejtette, hogy a felelős őrzés jogi értékelésében a védelmi álláspontot osztja, mivel a rábízás jogszerű birtokot megalapozó jogcímet jelent, amely a felelős őrzés esetén hiányzik. Az I. rendű terhelt sértettel szemben fennálló követelése a felelős őrzéshez képest korábbi, így a visszatartási jog alkalmazása szóba sem jöhet, de a visszatartási jog – mivel a birtokbavétel jogcíme hiányzik – rábízást egyébként sem alapozhat meg.

[9] Utalt arra, hogy a cselekmény törvényi tényállási elem hiányában sikkasztásnak nem minősülhet. A cselekmény célja és következménye is az volt, hogy a sértett ne tudja a dolgaira nézve a tulajdonjogát gyakorolni, és ennek érdekében vitették azokat ismeretlen helyre. A sértett lehetősége tulajdonjogának gyakorlására teljességgel megszűnt, de a dolgok nem semmisültek meg, így a cselekmény helyes minősítése – álláspontja szerint – jelentős értékre elkövetett lopás büntette [Btk. 370. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont], és mivel a terheltek az elvétel során a tényleges végrehajtókat megtevesztették, közvetett tettesnek minősülnek.

[10] Ugyanakkor, mivel a fentiek szerinti lopás, illetve a jogerős minősítés szerinti sikkasztás büntetési tételkerete megegyezik, a büntetés enyhítésére vonatkozó védelmi indítvány sem vezethet eredményre.

[11] Mindezek alapján indítványozta, hogy a Kúria a megtámadott határozatot az I. rendű és a II. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn.

[12] Az ügyészi nyilatkozatra tett észrevételében a védő az anyagi jogi szabálysértések ismételt hangsúlyozása mellett – vitatva az ügyészség által a lopás büntette kapcsán kifejtetteket – az indítványát változatlan tartalommal fenntartotta.

III.

[13] Az I. rendű és a II. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítvány nem alapos.

[14] A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozattal szemben jogi – nem ténybeli – kifogás lehetőségét biztosítja. Kizárólag a Be. 648. § a)-d) pontjában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

[15] A Be. 650. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható.

[16] Ez azt jelenti, hogy felülvizsgálatban a tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének, s ezen keresztül a bűnösség kérdésének, valamint a minősítéssel kapcsolatos, vagy más büntető anyagi jogszabály sérelme nélkül a kiszabott büntetés, illetve annak mértéke vitatására.

[17] A Be. 659. § (1) bekezdés értelmében a jogkövetkeztetések – így a bűnösség vagy jogi minősítés megállapításának – helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

[18] A Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt felülvizsgálatnak van helye.

[19] A Btk. 372. § (1) bekezdése értelmében, aki a rábízott idegen dolgot jogtalanul eltulajdonítja, vagy azzal sajátjaként rendelkezik, sikkasztást követ el. Ugyanezen törvényhely (4) bekezdése akként rendelkezik, hogy a büntetés egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha a sikkasztást jelentős értékre követik el.

[20] Az I. rendű és a II. rendű terhelt védője amiatt tartotta törvénysértőnek a felrótt bűncselekmény megállapítását, mert álláspontja szerint hiányzott a sértett részéről a rábízás,

ekként a terheltekre a felelős őrzés szabályai vonatkoznak, azok megsértése pedig egy polgári jogi elszámolás alapja lehet.

[21] A védő álláspontja az alábbiakban kifejtettek miatt téves.

[22] A sikkasztás elkövetési tárgya minden esetben az elkövetőre rábízott, azaz jogcímtől függetlenül, de jogszerűen birtokolt, számára idegen, ám értékkel bíró – az 1/2005. Büntető-Polgári jogegységi határozat értelmében kizárólag – ingó dolog lehet, amivel az elkövető sajátjaként rendelkezik.

[23] A rábízás helyes, jelen ügyben irányadó értelmezése szerint a dolog tulajdonosa a tulajdonjog egyik őt megillető részjogosítványát, a birtoklás jogát ruházza át a másik személyre, így a rábízás folytán a dolog birtokba vétele, a dolog feletti tényleges (fizikai) hatalom megszerzése megtörténik. A rábízás nem változtatja meg a dolog feletti tulajdonjogot, hanem annak részjogosultságaiból (birtoklás, használat, hasznok szedése, rendelkezési jog) kizárólag a birtoklás jogát engedi át, a dolog továbbra is a rábízó személy tulajdonában, rendelkezési joga alatt marad (Kúria Bfv.III.560/2021/11.).

[24] A sajátjaként rendelkezés magában foglal minden olyan aktív magatartást, amire az adott dologgal kapcsolatban csak a tulajdonos jogosult. A dologgal sajátjaként rendelkezéssel a sikkasztás akkor valósul meg, ha az elkövető az arra jogosult engedélye nélkül tanúsít olyan magatartást, amely a tulajdonost megillető rendelkezési jog gyakorlását jelenti.

[25] Az irányadó tényállás szerint a sértett 1985 januárjától bérleti szerződés alapján használta – részben kizárólagosan – az intézmény egyes helyiségeit, ott a tulajdonában álló eszközöket az ismeretterjesztő társulat tudtával, engedélyével tárolta. A 2005. február 28. napján felmondott, majd 2005. szeptember 1. napjával megszűnt bérleti szerződés ellenére a vagyontárgyak a sértett által 2010. december 11. napján megtartott utolsó előadást követően továbbra is az intézmény épületében, vagyis az I. rendű terhelte tényleges birtokában maradtak. Nem lett a sértett egyesület felszólítva arra, hogy azokat szállítsa vagy szállíttassa el. Épp ellenkezőleg. Az I. rendű terhelte írásban 2010. december 20. napján rendelkezett afelől, hogy a sértett az épületben lévő ingóságait nem viheti ki – zálogjogi igénye érvényesítésének szándéka okán. Ugyanakkor, miután a zálogjog érvényesítése iránti perben az ismeretterjesztő társulat keresetét az I. rendű terhelte által is tudottan 2013. szeptember 3. napján a bíróság elutasította, ekkor sem állt szándékában a vagyontárgyak kiadása, sőt, utasítást adott – az ítélet kihirdetése után, de 2013. szeptember 13. napját megelőzően – a raktárhelyiségekben tárolt eszközök selejtezésére. Ezzel a tulajdonosi részjogosítvány gyakorlásával a más tulajdonát képező vagyontárgyakkal sajátjaként rendelkezett.

[26] A teljesség kedvéért az is megjegyzendő, hogy az I. rendű terhelte annak ellenére vállalta 2014. február 27. napján a visszatartott ingóság teljeskörű kiadását, hogy tisztában volt azzal, hogy a vagyontárgyak túlnyomó része már nincs meg.

[27] A rábízás különleges esete – mint jelen ügyben is – az, amikor a szó szoros értelmében ugyan nincs kifejezett átadás, a dolog azonban jogszerűen kerül a tetteshez.

[28] A rábízásnak jelen ügyben nem kell a polgári jogi értelemben vett rábízásnak lennie, azaz nem kell, hogy polgári jogi értelemben legyen birtokos a tettes. A tényleges és a tényállásban megállapított helyzet az, ami meghatározza azt, hogy terheli-e büntetőjogi felelősség a terhelteket. A válasz igenlő az alábbiak okán.

[29] Nyilvánvaló tény, hogy az éveken keresztül eseti jelleggel fellépő egyesület, ha volt írásban rögzített megállapodás, a műsorához szükséges eszközöket, vagyontárgyakat az intézmény épületében jogszerűen tárolta. De ugyanez a helyzet akkor is, ha a tárolás írásbeli megállapodás nélkül, csupán hallgatólágos beleegyezés alapján történt, hiszen a joggyakorlat rábízásnak fogadja el a hallgatólágos rábízást is, ha az eset körülményei szerint a sértett magatartása egyértelműen erre utal (Kúria Bfv.III.198/2008/7.).

[30] Mindez azért perdöntő a jelen ügyben, mert a vagyon elleni bűntettek legtöbbszörénél éppen a birtokbavétel jogellenes, és e jogellenes birtokbavétel módja, célzata, motívuma az, amely megkülönbözteti őket egymástól. A sikkasztás jellemzője ezzel szemben éppen az, hogy a tettes az elkövetési tárgy birtokát jogszerűen szerzi meg.

[31] Ehhez szorosan kapcsolódik a sajátjakénti rendelkezés, ami pedig akkor valósul meg, ha az elkövető a rábízott, számára idegen dolog vonatkozásában – mint amilyenek a sértett tulajdonát képező eszközök is voltak – a jogosult felhatalmazása nélkül olyan magatartást tanúsít – jelen esetben selejtezést –, amelyre csak a tulajdonos vagy az ő felhatalmazása alapján más, erre feljogosított személy lenne jogosult, a birtoklás jogán túl egyéb tulajdonosi részjogosultságokat gyakorol anélkül, hogy az a dolog tulajdonjogában végleges változást eredményezne.

[32] Olyan dologra nézve tehát, amely jogszerűen van a tettes birtokában, rendszerint csak sikkasztás követhető el.

[33] Sikkasztás esetén a sajátjakénti rendelkezés – mint elkövetési magatartás – általában átfog minden olyan, a végleges eltulajdonítási szándékot nélkülöző magatartást, amely a tulajdonos rendelkezési jogosultságának sérelmével vagy e jogai csorbításával jár {BH 1999.493. Legfelsőbb Bíróság Bfv.IV.1122/1998. [35] bekezdés}.

[34] Osztotta a Kúria azt a legfőbb ügyészégi álláspontot, miszerint az irányadó tényállás nem tartalmaz olyan ténymegállapítást, hogy az elkövetési tárgyak konténerekkel történő elszállítása által az állagsérelem bekövetkezett, így – az első fokon eljáró bíróság álláspontjával ellentétben – nem vonható le kétséget kizáró következtetés a Btk. 371. §-a szerinti rongálásra.

[35] Nem osztotta ugyanakkor a Kúria az ügyészség álláspontját a tekintetben, hogy a tényállásban rögzített cselekmény lopás bűntettének minősül, hiszen a terheltek motívuma, célzata nem az eltulajdonításra irányult. Mindamellel azzal, hogy az I. rendű terhelt – bármilyen tulajdonosi felhatalmazás nélkül – utasítást adott az eszközök selejtezésére, tulajdonosi részjogosítványt gyakorolt, vagyis a más tulajdonát képező eszközökkel a sajátjakénti rendelkezett, amelyhez a II. rendű terhelt segítséget nyújtott.

[36] Az irányadó tényállás szerint a vagyon elleni cselekményt ötmillió forintot bizonyosan meghaladó, de ötvenmillió forintot biztosan meg nem haladó értékre követték el, ami a Btk. 459. § (6) bekezdés c) pontja szerint jelentős.

[37] Mindezekből következően nem tévedett az eljáró bíróság, amikor az I. rendű és a II. rendű terhelt terhére rótt cselekményt sikkasztás bűntettének [Btk. 372. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] minősítette, és helyes az I. rendű terhelt esetében megállapított tettesi, valamint a II. rendű terhelt esetében megállapított bűnsegédi elkövetői alakzat is.

[38] A Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő, ha a bíróság a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt, illetve a Btk. más szabályának megsértésével szabott ki törvénysértő büntetést.

[39] A törvénysértő minősítés, illetve a Btk. más szabályának megsértése tehát nem önmagában felülvizsgálati ok, hanem abban az esetben, ha ehhez törvénysértő büntetéskiszabás is kapcsolódik.

[40] Jelen ügyben viszont erről nincs szó.

[41] Az I. rendű és a II. rendű terhelt terhére megállapított – és a már kifejtettek szerint helyesen sikkasztásnak minősített – bűncselekmény 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[42] Az I. rendű terhelttel szemben jogerősen kiszabott 1 év, valamint a II. rendű terhelttel szemben jogerősen kiszabott 5 hónap szabadságvesztés ekként nem törvénysértő, így azok megváltoztatására nincs törvényi alap.

[43] A védő harmadlagosan a terhelték előzetes mentesítésének mellőzését sérelmezte, amelyre azonban felülvizsgálati eljárásban nincs törvényi lehetőség.

[44] A Btk. 102. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ügydöntő határozatában előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. Az előzetes mentesítés alkalmazása tehát a büntetés kiszabását érintő, bírói mérlegelés alapján meghozott rendelkezés, amely azonban felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható.

[45] Miként a kiszabott büntetés, a büntetéskiszabás önmagában nem képezheti felülvizsgálat tárgyát, így az sem, hogy a bíróságok a büntetés kiszabásakor a büntetés célját, a büntetéskiszabás elveit, illetve a súlyosító, enyhítő körülményeket miként veszik figyelembe, illetve az érdemesség elbírálásánál milyen szempontok figyelembevételével mérlegelnek.

[46] Erre azonban a felülvizsgálati eljárásban nincs törvényi lehetőség, az indítvány e részében törvényben kizárt.

[47] Ekként a Kúria az I. rendű és a II. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva – miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles – a megtámadott határozatot a Be. 660. § (1) bekezdése szerinti tanácsulésen eljárva, a Be. 662. § (1) bekezdése alapján az I. rendű és a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

[48] *A döntés elvi tartalma*

A sikkasztás megállapításánál a rábízásnak – ami lehet akár hallgatólagos is – nem kell a polgári jogi értelemben vett rábízásnak lennie, nem kell, hogy polgári jogi értelemben legyen birtokos a tettes. Emellett a birtokbavétel jogszerűségének van döntő szerepe.

IV.

[49] A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 6. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[50] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. A Be. 652. § (7) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy felülvizsgálati indítvány ugyanazon tartalommal csak egyszer nyújtható be. Az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetve az azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja [Be. 656. § (4) bekezdés].

Budapest, 2025. május 6.

Molnár Ferencné dr. s.k. a tanács elnöke, Dr. Horváth Péter s.k. előadó bíró, Dr. Bartkó Levente bíró, Dr. Hornyák Szabolcs János s.k. bíró, Dr. Varga Eszter s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő
BÉ